

Lūsija Stīvensone Jūela
(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Stāsta notikumi risinājās Nīderlandē.

Marija atvēra savu dārgumu lādīti, lai aplūkotu savus skaistos akmeņus. Pa vienam viņa tos paņēma rokās. Sarkano, zaļo, tad — caurspīdīgi balto.

Pie durvīm pieklaunēja vecmāmiņa.

„Gatava doties?”

„Jā!” Marija uzmanīgi atlika akmeņus atpakaļ savā lādītē.

Vecmāmiņa vedīs Mariju uz bibliotēku. Taču ne vien tāpēc, lai apskatītu grāmatas. Tajā bija īpaša akmeņu izstāde! Marija bija sajūsmā.

Kad autobuss piestāja pie bibliotēkas, Marija un vecmāmiņa devās iekšā. Viņas redzēja galdu pie galda ar skaistiem akmeņiem. Daži bija spīdīgi un gludi. Citi bija interesantās formās.

Spīdīgais, violetais akmens

Ja viņa pastāstītu patiesību, vai viņš uz viņu sadusmotos?

„Paskaties uz šo!” vecmāmiņa norādīja uz lielu kristālu. Tas viscaur bija noklāts ar maziem, ziliem izciļņiem.

Uz cita galda atradās ļoti daudz sīku, apaļu akmentiņu. Marija aplūkoja visas krāsas. Pašā galā bija violets akmens — mazs, spīdīgs un gluds.

Man vēl nav violeta akmens, nodomāja Marija. Tas ideāli iederētos viņas kolekcijā.

Marija palūkojās apkārt. Vecmāmiņa bija pie cita galda. Tuvumā neviena cita nebija. Un nevienam nepietrūktu šis sīkais akmentiņš, vai ne?

Marija paņēma akmeni un ielika to savā kabatā.

Tajā vakarā, violetajam akmenim droši atrodoties viņas dārgumu lādītē, Marija iekāpa gultā.

„Vai esi gatava vakara pasaciņai?” Tētis apsēdās uz gultas un atvēra žurnālu *Draugs*.

Marija ieritinājās segā un klausījās. Stāsts bija par puiku, kurš nožēloja grēkus pēc tam, kad bija veicis nepareizu izvēli.

Kamēr tētis lasīja, Marijai šķita, ka sagriežas vēders. Viņa pagriezās uz sāniem, tad apgriezta spilvenu. Bet kaut kas nešķita pareizi. Un viņa nevarēja pārtraukt domāt par violeto akmeni.

Tētis pabeidza lasīt stāstu. „Vai ar tevi viss ir kārtībā?”

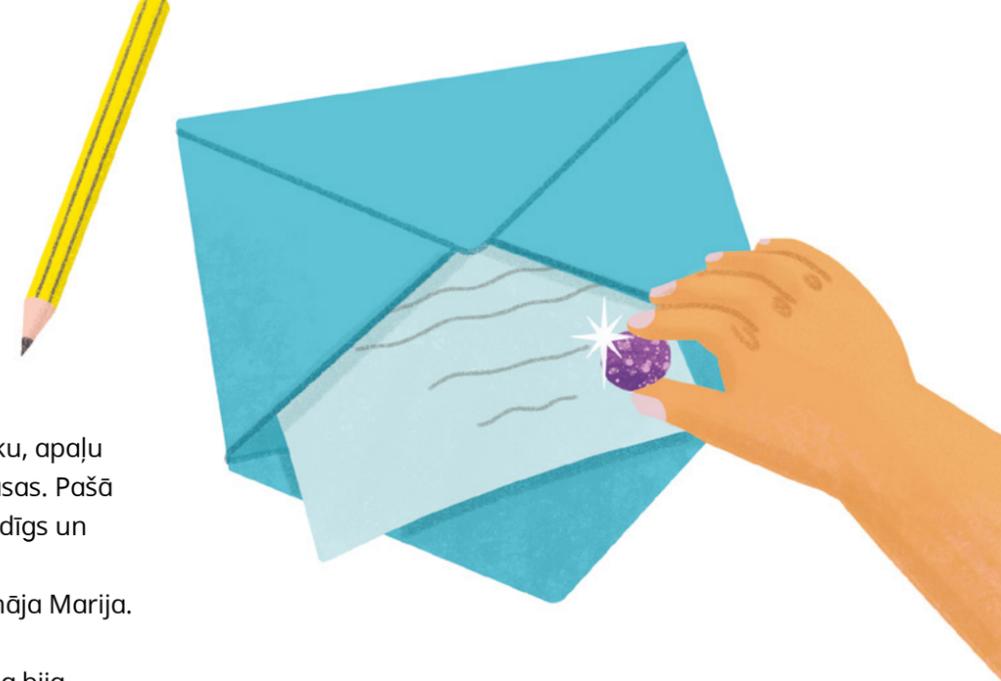
Marija nezināja, ko iesākt. Ja viņa pastāstīs tētim, viņš varētu sadusmoties.

Bet varbūt viņš zinās, kā palīdzēt.

Lēnām Marija izrāpās no gultas un izņēma violeto akmeni no savas lādītes. „Šo es šodien paņēmu no bibliotēkas.” Marijai sāka līt asaras. „Man tik ļoti žēl!”

Tētis viņu cieši apskāva. „Vienmēr ir droši man teikt patiesību. Es lepojos ar tevi par to, ka tev bija pietiekami drosmes, lai būtu godīgai.”

Marijas vēdergrauzes mazinājās. Tētis nedusmojās!

„Un pateicoties Jēzum, mēs varam nožēlot grēkus. Tāpat kā tajā stāstā,” viņš teica. „Aiznesīsim akmeni atpakaļ uz bibliotēku.”

Marija aizmiedza ciet acis. „Nē! Viņi dusmosies!”

Tētis uzlika viņai uz pleca roku. „Varbūt viņi mazliet dusmosies. Bet es domāju, ka viņi priecāsies par to, ka tu to atdod. Un tas arī tev liks justies daudz labāk.”

Marija dziļi ievilka elpu un pamāja ar galvu. „Labi.”

Marija paņēma papīra lapu un sāka rakstīt vēstuli. „Es nožēloju, ka paņēmu šo akmeni,” viņa rakstīja. „Kaut es to nebūtu darījusi! Es vēlos to labot.”

Viņa ielika vēstuli aploksnē. Tad viņa ielika iekšā arī mazo, violeto akmeni.

„Rīt mēs to aiznesīsim atpakaļ,” teica tētis. „Kā tu tagad jūties?”

„Labāk,” atbildēja Marija. „Man tikai jāizdara vēl kaut kas.”

Marija nometās ceļos pie gultas un sāka lūgt. „Piedod, ka es paņēmu to akmeni,” viņa teica. „Es vairs nekad nezagāšu. Paldies Tev, ka palīdzēji man būt drosmīgai un godīgai.”

Ierāpjoties atpakaļ gultā, Marija sajuta mieru. Rīt viņa visu vērsīs par labu. Un viņa zināja, ka Debesu Tēvs un Jēzus viņai palīdzēs. Pateicoties viņiem, viss būs kārtībā. ●